

νοτιά ανάμεσα στα δένδρα...

—Νά τ' ξεσκίσαμε τ'ό τ'έρας! ούρλιαζαν τήν άλλη μέρα τ'ο μεσημέρι, αφρισμένοι οι έγάτες του μεταλλείου, καθώς τριγύριζαν με λύσσα τόν μηχανικό τους. Νά έφραμόσουμε τόν νόμο του λυτ' για τ' κτήνος!.. Όχι, άστυνομία.. Όχι... Έμεις θά γίνουμε δικαστάι και δημιοί του!..

Ο σέρ Νταϊθίς, ο μηχανικός, ένας φιλόλιγνος γέρος με λευκό μουστάκι, ένοιωσε καθαρά, ότι δέν μπορούσε νά κάνει τίποτε.

—Μήν κάνετε έτσι, παιδιά! τούς ειπε με λυγμούς, προσπαθώντας νά τούς καθησυχάση. Κι' έμένα ή καρδιά μου εινε κομματισμένη... Κι' έμένα μου φαίνεται σαν ψέμμα, πώς δέν θά εξαγοραστώσουμε ποτέ τ'ό άθώο γέλιο τής φτωχής μας μικρούλας... Πιό πάνω όμως άπ' τόν σπαραγμό μας, στέκεται ή έξουσία... Σ' αυτήν πρέπει νά παραδώσουμε τ'ό κολασμένο κτήνος πού τήν σκότωσε, κι' αυτή θά τόν δικάση.. Ηουχάστε... Τ'ό κρίμα του εινε μεγάλο, κι' ο νόμος τ'ο τιμωρεί με θάνατο!..

—Και τί νά τόν κάνω εγώ τ'ό θάνατο τού νόμου; ούρλιαζε τότε ένας γιγαντώσιμος νέος με ακουλαρικήα στα αυτιά του, ο όποιος με σιθιβάρα σπρωξίματα πλήσιασε τ'ο μηχανικό.

Όλοι θουβάθησαν τότε και κρατώντας τις άναπνοές τους περιμεναν τή συνεία.

—Τι νά τόν κάνω εγώ τόν σαχλό θάνατο τού νόμου, σέρ Νταϊθίς; έπανέλαθε ο νέος κυττώντας άπειλητικά τόν προϊστάμενό του. Κι' εγώ τή λάτρευα τή φτωχή μικρούλα μου. Κι' εγώ όνειρευόμουν διαρκώς νά τήν κάνω τσίρι μου, χαρίζοντάς τής και τή ζωή μου άκόμα, όπως τής είχα χαρίσει και τήν καρδιά μου ολόκληρη... Μά κάποτε πού τ'όλημνα νά τής ιουρμουρίσω τόν κρυφά καύμό μου, εκείνη μου ειπε αιγαλά : "Ντίκ, έσκότσες άνθρωπος... Έκανες στή φυλακή... Σέ φοβούμαι, Ντίκ, τώρα... Άν άργότερα ήμερέψεις!.."

Έτσι θρουγήθηκε ο Ντίκ και τά μάτια του έγιναν κόκκινα. Χτύπησε με τή γροθιά του τά φαρδιά στήθη του και ξεφώνισε άγρια:

—Κι' εγώ ήμουν ένα κτήνος...Κι' έμένα τά λόγια τής εκείνα με μπάτισσαν κατάμουτρα! Μά τή σεβάστηκα εγώ... Τής έστισα πιό ιερότερο θρόνο στήν ψυχή μου και προσάθησα από τότε με τήν δουλεία και με τόν τιμίο ιδρώτα μου νά γίνω σξίος τής... Και τώρα... Τι νά μου κάνη έμένα ο νόμος σας τώρα, σέρ Νταϊθίς;

—Εμεις θά τόν λυτ'άρουμε τόν κακούργο! άλλάξααν οι έργάτες έξαγριωμένοι, κι' ο μηχανικός άναγκάστηκε νά ύποκύψη στήν έπιτακτική αξίωσή τους.

Μιά φρικαστική τραγωδία άρχισε τότε. Ο Ντίκ, παίρνοντας μαζί του και τ'ό ώπλιωμένο άπόσπασμα τών εργατών—με τ'ό όποιο άπ' τά ημερωμάτα άκούη τριγυρίζε τ'ό δάσος κι' έπιασε τόν κακούργο, μόλις άνακαλύφθηκε τ'ο άνατριχιαστικό έγκλημά του—τράβηξε τσα σ'το κελλι τής άποθήκης, μέσα σ'το όποιο θρισκόταν εκείνος κλειδωμένος.

Ο μηχανικός παρέδωσε τ'ο κλειδί κι' όλοι τρύπωσαν μέσα άγριεμένοι. Μά ο Ντίκ τούς έσπρωξε με λύσσα, πλήσιασε τ'ο κατάγλωμο εκείνο κτήνος—τ'ό όποιο τούς κτύπαζε με έντρομες ματιές—και μούγκρισε:

—Θά ξεθυμάνω εγώ πρώτος τή μανία μου, άτιμε, κι' ύστερα θά σέ τακτοποιήσουν οι άλλοι!..

Με κινήματα θηρίου γύμνασε τόν άνατριχιασμένο άγνωστο, τού έδεσε σφιχτά τά χέρια από δυό χονδρούς γάντζους, μπηγμένους σ'τόν τοίχο και χούφτωσε κατάπιν τήν τραχειά δερμάτινη λουρίδα του.

—Ω!... Δέν μπορώ νά ύποφέρω πειά! μούγκρισε με άνέκφραστο πόνο ο άγνωστος, μόλις ο σιδερένιος χαλκάς τής λουρίδας τού μάτωσε τις σάρκες. Σκατώστε με καλύτερα άμέσως! —Χαχαχά! σάρκασε σατανικά ο Ντίκ. Αυτό εινε τσα-τσα πού δέν θέλω!.. Πρώτα θά σου ρουφήξω τ'ό αίμα, άτιμε, κι' ύστερα θά πεθάνης!..

Δέν θρήκαν τίποτε νά τουφε-

ΡΟΔΑ ΚΙ' ΑΓΚΑΘΙΑ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

— ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

—Οι τεμπέληδες έχουν πάντοτε ύπ' όφην τους νά κάνουν κάτι. (Βωβενάργκ).

—Υπάρχουν πολλοί, πού δέν έρχονται νά σας έπισκεφθούν, παρά μόνον όταν ξέρουν ότι έχετε λόγους νά τους εταπεινώσετε. (Άλμ. Ποντιέ).

—Υπάρχουν πολλοί, πού δέν μπορούν νά σκοτώσουν τήν ύπα τους μόνον τους. Όλοι αυτοί εινε ή πληγή τών πολυασχόλων ανθρώπων. (Ντέ Μπουνάλ).

—Οι τεμπέληδες έχουν τ'ο μεγάλο πλεονέκτημα ότι τούς συγχέουν πολλές φορές με τούς σοφούς. (Άλμ. Ποντιέ).

—Λένε ότι τ'ο ψάρεμμα τών καθουριών εινε διασκεδαστικώτατο. Π'όλι άμφιβάλλω άν τήν ίδια γνώμη έχουν και οι κυρίες ενδιαφερόμενοι : Τά καθούρια... (Ζ. Νοριάν).

— ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

—Η γυναίκες πού παραπονούνται ότι σ'έν τις νοιάθουν, εινε εκείνες τις όποιες οι άνδρες έχουν καταλάβει καλά. (Υποζώης Ντ' Ήζάν).

—Και ή π'ό άγνεές γυναίκες έχουν στιγμές, πού δείχνουν μία παράξενη άδυναμία σ'τους επαληθευομένους, σ'τους ανθρώπους με τ'ο σκοτεινό παρελθόν και με τ'ο τυχοδιωκτικό παρόν... (Πάολ Μπουζέ).

—Η γυναίκα φοβάται πάντα νά ζητήσει αγνώστη από έναν άνδρα... Δέν ξέρει πού μπορεί νά τήν παροήσει αυτό. (Άλιφρόδος Καπύ).

—Η γυναίκες υποδιαφορούνται σ'έν τ'ό τάξει μόνον : Σ' αυτές πού κάνουν ό,τι τους άρέσει και σ' αυτές πού...θά τούς άρεσε νά κάνουν ό,τι θέλουν... Στή δεύτερη αυτή κατηγορία ανήκουν ή επίτηδες γυναίκες. (Β. Ουζώ).

—Όλοι οι άνδρες χτυπούν τις γυναίκες τους : Οι άνθρωποι τού λαού με γροθιές. Οι όσ'οι με τούς νόμους πού θεσπίζουν. (Μ. Ντιονά).

—Η γυναίκες δέν μπορούν νά καταλάβουν πώς ύπάρχουν άνδρες, πού...δέν έχουν όρεξη νά τις ερωτευθούν ! (Βωβενάργκ).

—Όταν μία γυναίκα δείξει σ'έν άνδρα ότι τής άρέσει, αυτός άρχίζει άμέσως ν' άποστή καλή ιδέα για τόν εαυτό του και κακή γι' αυτήν ! (Κόρησσα Ντιάν).

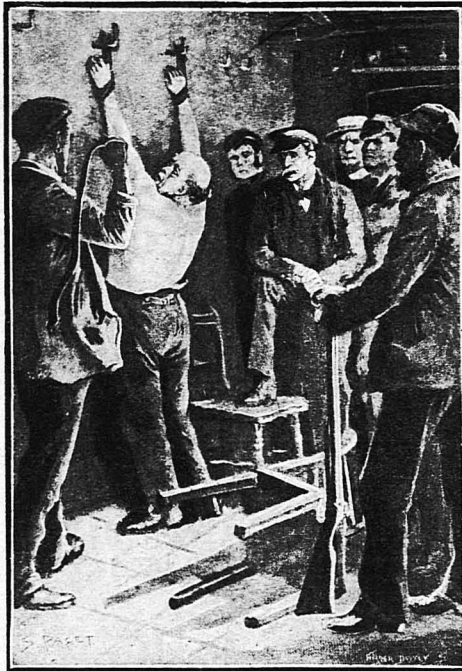
—Η γυναίκες έμπνέουν σ'τους άνδρες μεγάλα έργα, άλλα τούς υποβιβάζουν νά τά εκτελέσουν. (Άλ. Λουσις, π'ός).

— ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Υπάρχουν πολλοί γονεές και δάσκαλοι, πού δέν ξέρουν παρά ένα μόνον τρόπο για νά τούς ύποκαθύνουν τά παιδιά : Νά μη τούς ζητούν τίποτε. (Ντρώξ).

—Η καλύτερη ηλικία για τόν άνθρωπο εινε ή παιδική. Κι' ή καλύτερη ώρα τού παιδιού τ'ο μεσημέρι, όταν κλείεται σ'την άκρη τού τραπέζιου και τρώει ζωής νά μιλή ! Όσο όμως με τ'ό πέρασμα τών χρόνων μετατίθεται π'ός τ'ο κέντρον τού τραπέζιου, τόσο τρώει λιγώτερο και μιλεί περισσότερο. Όταν δέ ατίσει σ'τά ημετέρια και τ'ο παραχωρήσουν σ'το τραπέζι τήν κτημητική θέση, τότε πειά ούτε νά φάν θέλει, ούτε ξέρει πού νά μιλήσ. (Μ. Ζαμαζός).

—Συγχωρούμε πολλές φορές αυτούς πού μας ζαλιζόμεν. Δέν συγχωρούμε όμως ποτέ αυτούς πού...ζαλιζόμεν έμεις. (Λαφουσκώ).

—Ω ! δέν μπορώ νά ύποφέρω πειά !... μούγκρισε ο άγνωστος.

κίσουν, οι θουβοί και χλωμοί εργατάι, ύστερα από μισή ώρα. Έκεί μπροστά τους, κι' ένδ ή άνάσος τους κόμπιαζαν κάθε λίγο από φρίκη και θλίψη, γλιστρικη ή θρώμικη ψυχή τού άγνώστου ανάμεσα άπ' τις άπαίσιες πληγές τού κορμιού του...

Κι' ένδ εκείνο κρεμόταν τώρα σαν σφάγιο σ'το τοιγκέλι, ο Ντίκ πετούσε μακριά τ'ο αιματόδερτο κι' άχρηστο πειά λουρί του. Έπειτα, σκυφτός, ιδρωμένος και σπαραγμένος κάθισε άργά σ'ένα σκαμνί κι' έκρυψε τ'ο χλωμό του πρόσωπο μέσα σ'τις παλάμες του...

Έκλαιγε τώρα ο θηριόκαρδος αυτός άνδρας σαν μωρό παιδάκι !

ΠΡΟΣΟΧΗ !..

ΜΟΝΟΝ τ'ο «Μπουκέτο» άγοράζει εις άπολύτως Ικανοποιητικάς τιμάς παντός είδους παλαιά βιβλία και βιβλιοθήκας όλοκληρους, φυλλάδια διάφορα, ακόμη δε και ακόρητα φύλλα παλαιών έφημεριδών και περιοδικών, Ημερολόγια, Καζακίμας, μονόφυλλα, φωτογραφίας Ιστορικών προσώπων και εικόνας-αβφούρους. Άπευθυνθήτε ή γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Αθήνας.